

Globalizarea și islamizarea Europei

Prof. univ. dr. Viorel POP

Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, Filiala Baia Mare

Evoluția globală a civilizației, în condițiile schimbărilor rapide pe care le traversăm, este nevoită să se reazeze programatic în noi parametri și paradigme. Cu toate acestea, nu poate face totuși abstracție, de ansamblul valorilor prin care omenirea s-a definit esențial - pe parcursul evoluției sale istorice.

Acest adevăr, având în vedere îndelungatul proces de cunoaștere și construcție socială, nu poate fi ocolit acum în problematica globalizării și a implicațiilor sale, privind valorile identitare, rostul și importanța lor în lumea noastră.

Odată cu marile descoperiri geografice, începute spre sfârșitul secolului XV, debutează ceea ce numim „mondializarea” desfășurată sub semnul cuceririlor cu mijloace distructiv-violente, instaurând stăpânirea colonială europeană.

Puterile coloniale: Spania, Portugalia, Olanda, Anglia, Franța și Belgia și-au arogat argumentul civilizator pe care-l au față de popoarele colonizate. Totuși, ca urmare a acestui proces, a început o oarecare omogenizare a lumii, cuprinzând mai întâi scrierea cu alfabetul latin, folosirea banilor și nu în ultimul rând impunerea calendarului creștin, toate acestea luând astăzi, forma din în ce mai puțin timidă a globalizării.

Globalizarea este acum un proces în plină desfășurare, fiind propulsat sub

presiunea marilor companii multinaționale ale țărilor occidentale dezvoltate, precum și a Sistemului Financiar Mondial creat la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, în fruntea căruia se află Banca Mondială și Fondul Monetar Internațional, ambele urmărind satisfacerea intereselor imperialiste americane.

Sunt promovate politici globaliste spoliatoare din partea marilor companii multinaționale, precum și strategii ideologice de manipulare, pentru a putea „pune mâna” cât mai repede pe resursele țărilor în curs de dezvoltare. Declarând că vor să ajute aceste țări pe drumul emancipării economice, în realitate multinaționalele și băncile occidentale, sub umbrela trecerii la economia privată, cumpără ieftin toate resursele naturale importante ale acestor țări, lăsându-le și mai sărace.

Astăzi nu mai este nevoie de războaie coloniale de cucerire, ci se trece la subjugarea economică, aceste țări sărace ajungând „de bună voie” dependente de capitalul străin. S-a ajuns la controlarea globală a statelor și a popoarelor, a conștiinței mulțimilor prin promovarea individualismului libertinar și a falselor modele de viață oferite de o „media” controlată de puterea capitalistă occidentală.

Economia de piață, caracterizată de competiție și performanță, a ajuns să fie regulatorul suprem al relațiilor cu țările în

curs de dezvoltare, al relațiilor sociale și individuale, dând la o parte valorile umane, inclusiv cele ale spiritului - cuantificate și acestea ca valori de piață.

Globalizarea a adus cultura coca-cola, cea a blugilor, muzica și filmele americane, internetul... dar și șomajul, inclusiv în rândul celor cu o calificare înaltă și a celor cu diplome universitare. Acum, cei bogați sunt și mai bogați, iar cei săraci sunt și mai săraci. Dacă acum 20-25 de ani raportul dintre salariile mari și cele mici, era în lumea occidentală de 12 la 1, acum s-a ajuns la un raport de 21 la 1. Cele mai bogate 8 familii ale lumii dețin o avere echivalentă cu veniturile a 20% din populația planetei, cca. 1,5 miliarde, cei mai săraci oameni.

Din păcate, globalizarea nu înseamnă eradicarea inegalității și a subdezvoltării economico-sociale, sau eliminarea crizei alimentare endemice. Nicidecum, sensul globalizării nu se concentrează în împlinirea luminosului ideal al universalizării, exprimând valorizarea creativă a diversității - regăsită real în particularitățile istorice și în modelele culturale ale comunităților.

Exponenții globalismului, consideră particularitățile etnice, specificul național-cultural și istoric al acestora, ca fiind elemente ce conduc la exclusivism, xenofobie, discriminare și rasism, toate acestea împiedicând satisfacerea intereselor profitorilor globalizării. Dimpotrivă, ei promovează cultivarea internaționalismul mondialist-nivelator, ecranând personalitatea națiunilor, tradițiile și valorile lor specifice, substanța identitară a națiunilor, a culturilor, religiilor și a familiei.

Ce (mai) aduce globalizarea

Globalizarea este tot o metodă de cucerire a popoarelor, cu efecte până la nivelul individului, cu alienarea, dezagregarea personalității și inadaptarea existențială.

Inegalitatea veniturilor a crescut în permanență, cu toate promisiunile de estompere a acestora și de combatere a sărăciei. Astfel, în SUA, 1% din populație deține 35% din toată bogăția, iar în Europa cei mai înstăriți 1% dețin 25% din capitalul continentului. Atât în SUA, cât și în Europa, 10% din populație deține mai bine de jumătate din capital. Procentul capitalului care ajunge la cei aflați în vârful ierarhiei (top 1%, top 0,1% și chiar top 0,01% din populație) a crescut considerabil după 1960.

Deoarece nu există nici un element natural care să prevină concentrarea treptată a bogăției de partea unui segment îngust al populației, guvernele lumii, pot și au datoria de a preveni accentuarea inegalității prin impunerea unor taxe asupra capitalului, spre exemplu taxarea progresivă, care deși nu părea a fi permisă de Constituțiile SUA și a țărilor europene, a început să fie aplicată cu o oarecare consistență, odată cu avântul Mișcărilor Socialiste în lume.

Despre națiune și etnie

Trebuie de înțeles că națiunea nu se reduce la etnie. Regionalizarea etnică, vizând destrămarea statelor naționale, sub presiunea etnicității propulsată ca un scop în sine, poate duce și ea, nu la salvarea identităților, ci tocmai la efectul contrar. Astfel, revendicările identitare etno-teritoriale de felul celor din Spania, dar și al altora apărute în Europa, precum

separarea Kosovo de Serbia, sau pretinsa autodeterminare a „ținutului secuiesc” din Transilvania, nu au un temei legal, deoarece dincolo de interesele separatiste alimentate din afară, sau dincolo de orgoliile localiste, nu au întotdeauna și o bază obiectivă.

La fel stau lucrurile și în cazul minorităților aflate pe alt teritoriu decât cel al națiunii de origine. Cum ar fi dacă toate minoritățile ar cere desprinderea bucății de teritoriu pe care se află în majoritate, și s-ar ajunge la fărâmițarea teritorială a statelor actuale. Oricum, drepturile la autoadministrare, la exprimare cultural-lingvistică proprie, le sunt asigurate în concordanță deplină cu legislația internațională a drepturilor omului, care le garantează identitatea, lăsând fără justete falsa agitație identitară, în fond antinațională și antistatală.

Islamizarea Europei (sub politica multiculturalismului globalizării)

Cât privește frustarea identitară a vest-europenilor în fața valului migrației îndeosebi musulmane, este îndreptățită. Nu puțini dintre musulmani aduc cu ei, odată cu credința, și legea lor, refuzând violent integrarea. Este deja real pericolul desnaționalizării europenilor la ei acasă, datorită proastei aplicări a drepturilor omului și a discriminării pozitive pentru migrații musulmani, ceea ce a condus la discriminarea (negativă) a băștinașilor europeni.

Așa au apărut moschei în țările europene, biserici creștine fiind transformate în moschei musulmane, sunt tot mai multe solicitări pentru scoaterea din arealul public european a însemnelor creștin-europene, iar într-o serie de mari

orașe (Paris, Bruxelles, Marsilia, Toulouse, Birmingham, Malmo și altele) sunt deja cartiere în care creștinii, au accesul interzis. În Herțegovina, dezvoltatori imobiliari vând locuințe, strict numai pentru musulmani, și nu lipsește mult până când migrații musulmani (discriminați pozitiv) să solicite expulzarea populației creștine din Europa!

Islamiștii creează rapid tot mai multe zone interzise europenilor creștini. Cea mai mare parte a acestor „zone interzise” funcționează ca niște micro-state guvernate de legea islamică Sharia. Autoritățile țărilor gazdă europene, au pierdut controlul acestor cartiere, unde serviciile publice, inclusiv poliția, intră tot mai greu.

Zonele interzise, sunt rezultatul deceniilor de „politică multiculturală” care i-a lăsat pe musulmani să creeze societăți paralele și să trăiască într-o autosegregare, mai degrabă decât să se integreze în țările gazdă europene.

În Franța, se cunosc oficial 751 de zone sensibile - ZUS (Zones Urbaines Sensibles) în care trăiesc 5-7 milioane de musulmani. Moscheile își folosesc stațiile de amplificare, pentru a-și difuza predicile și rugăciunile zilnice, ceea ce provoacă derută și indignare în rândul populației de baștină. Dar nu numai atât, tinerii musulmani se distrează adesea distrugând magazine, incendiind mașini, făcând debandadă.

Bruxelles, capitala Belgiei și a Uniunii Europene, este în proporție de peste 20% musulmană. Și polițiștii sunt atacați când intră în cartierele musulmane, drept pentru care ei patrulează în câte două tanchete blindate.

În **Olanda**, sunt 40 de zone interzise, precum cele din Franța și Marea Britanie. Cele mai problematice sunt în Amsterdam, Rotterdam și Utrecht.

În **Germania**, imigranții musulmani sunt și ei în curs să impună zone interzise după modelul din țările vecine, cu o viteză alarmantă. Deja în unele cartiere poliția se poate deplasa numai cu transportoare blindate pentru trupe.

În **Marea Britanie**, gruparea „Musulmanii contra cruciadelor” a lansat o campanie pentru transformarea a 12 orașe englezești în state islamice independente. Aceste așa-zise emirate islamice funcționează ca niște enclave autonome supuse Legii Sharia, fiind în afara legilor britanice.

Proiectul emiratelor islamice britanice, are în vedere Nord-Estul Londrei și Tower Hamlets, Liverpool, Birmingham, Manchester, Bradford, Derby, Dewsbury, Leeds, Leicester, Luton și Sheffield. În cartierele acestor mari orașe, femeile sunt obligate să poarte vălul islamic, altfel riscă să fie ucise. Străzile învecinate cartierelor musulmane sunt împânzite cu afișe care avertizează: „intrați într-o zonă controlată de Sharia, aici se aplică legea islamică”. Nu este de neăgătat în seamă că însuși primarul Londrei este musulman, Sadiq Khan, emigrant pakistanez!?

În Luton, musulmanii pun în practică o adevărată epurare etnică, hărțuindu-i pe nemusulmani, până când aceștia se mută în altă parte (asemănător celor făcute de țigani din Timișoara, care au pus mâna pe o serie de case și blocuri întregi din centrul orașului, hărțuind locuitorii de drept, până când aceștia au

părăsit „de bună voie” locuințele lor, care acum sunt deținute de țigani).

Până și în **Suedia**, orașele Malmo și Göteborg au ample zone locuite numai de musulmani, tinerii acestora atacând cu cocteiluri Molotov mașinile poliției, deși unul dintre cei mai respectați imami spune că „Suedia este cel mai bun stat islamic din lume”.

Cazul Charlie Hebdo

Redactorii de la „magazinul săptămânal satiric” parizian *Charlie Hebdo*, susțin că revista lor nu reprezintă o infirmitate a lumii contemporane, ci o fotografie caricaturală a lumii contemporane. Săptămânalul surprinde spiritul european care, din păcate traversează un puternic dezechilibru. Europeanul de astăzi, nu mai are un vis care să-i dea speranțe spre mai bine, el are doar realitatea dură a posibilei zile de mâine fără un loc de muncă. Europeanul are acum doar certitudini sumbre și disperări. În Franța, dar nu numai aici, în primul an al crizei începută în 2008, s-au sinucis zeci și zeci de cetățeni băștinași care, concediați fiind nu mai întrevedeau vreo cale de supraviețuire.

Revista satirică *Charlie Hebdo*, este imaginea urâtă a confruntării dintre două moduri existențiale distincte, total diferite, dar aflate pe același teritoriu.

Cititorul acestui magazin satiric, este cel care a renunțat la orice formă de morală, simțindu-se trădat chiar în morala sa proprie. Este tipul care nu mai vrea să recurgă la efort și perseverență pentru atingerea unui viitor pe care nu-l mai crede posibil. Este tipul care vede aruncate la coș normele și regulile morale cerute până mai ieri de societate. Este tipul care a preluat

de-a gata, facilitățile erei informatice, aici în spațiul virtual, el trăind eliberat de orice constrângere, amenințare sau agresiune. În spațiul virtual el este adevăratul și singurul său stăpân. De acolo află ce vrea și reține ce-i place, poate spune orice despre oricine. De acolo poate vorbi cu oricine, chiar dacă nu-i răspunde nimeni.

Charlie Hebdo este anti-musulman, anti-creștin, anti-semit, într-un cuvânt, este anti-toate și anti-toți ... și susține că luptă să resusciteze simțurile vital-spirituale, estompate în prezent de tăvălugul globalizării. În aceste condiții, populația europeană se simte trădată și mințită de liderii lor, aceștia urmărind doar propria căpătuială, în atari condiții, poporul de rând pierzându-și încrederea în conducătorii prezentului.

Chiar dacă această revistă satirică este pe gustul celor fără speranța în mai bine, sau a celor mai extravaganti, după atacul asupra redacției, vânzările au crescut de la 10.000 de exemplare, la 200.000 de exemplare, susținerea civică, precum și cea oficială fiind masivă. Nicio dezaprobare, relativ la calitatea morală a celor cuprinse în mult prea excentrica revistă satirică franceză.

Curios, deoarece în Germania, pentru ceva asemănător, s-au luat măsuri chiar brutale, atunci când o tânără despuiată, a sărit în toiul slujbei de Crăciun pe altarul Domului din Köln, strigând „*I am God*”. De ce oare, această largă susținere pentru *Charlie Hebdo* ?

Migrația venită dinspre statele europene ex-socialiste, începând cu anul 1990, a dus la alienarea atât a imigranților est-europeni, care s-au simțit străini și izolați în noile țări de reședință, cât și a

localnicilor care s-au simțit amenințați cu pierderea locurilor de muncă. Această migrație s-a suprapus peste migrația ultimilor zeci de ani, a populațiilor din fostele colonii.

Migranții musulmani, preocupați de rezolvarea problemelor materiale stringente pe care le au, sunt departe de frământările existențiale ale europenilor, și nu înțeleg manifestările acestora care par scăpate de sub logica bunului simț. Ei nu percep și nici nu-i interesează faptul că *Charlie Hebdo* își bate joc de toți și de toate, de creștini și de evrei, de politicieni și de persoane publice cunoscute. Ei, musulmanii, rețin doar atât: *Charlie Hebdo* își bate joc de ceea ce au ei mai sfânt, de Mahomed.

De aici și până a-i împinge pe cei mai slabi de înger la răzbunare violentă, nu este decât un pas, iar pasul este făcut de tineri musulmani convinși de necesitatea „jihadului” și de frumoasa răsplată din ceruri, cele 72 de tinere fete virgine.

Radicalizarea tinerilor musulmani născuți și școlați în Occident, se face prin intermediul rețelelor de socializare, pe Skype sau de pe site-urile islamiste, dar se face chiar și în moschei, în închisori și chiar în universități. Mulți tineri radicalizați, au plecat și pleacă să se înrolează în Siria, Irak sau Libia pentru a lupta. Alții aleg să lupte chiar în țările occidentale unde s-au născut, participând la atentatele teroriste care, odată începute vedem că nu se mai termină.

Liderii occidentali promovează prin mass-media controlată, ideea „axei răului” reprezentată de islam, și „axa binelui” reprezentată de creștinism și iudaism. Exact pe dos prezintă situația, musulmanii,

ei considerându-se ca reprezentând „dreapta credință” iar Occidentul, în fruntea căruia se află Statele Unite și Israelul, reprezintă „axa răului”, axa depravării.

Interese geopolitice

Urmărind *perspectiva globalizării*, putem spune că avem de-a face cu o contradicție sistemică. Pe de o parte, se încercă desființarea diferențelor dintre populații și popoare, urmărindu-se demolarea națiunilor, a religiei și a familiei, în scopul realizării unei singure entități spirituale terestre, iar pe de alta, se escaladează contrastele religioase care susțin separațiile.

Explicația rezidă în faptul că procesul de globalizare se vrea a fi realizat prin extinderea unora asupra altora, adică o nouă metodă de cucerire. Vestul dezvoltat invadează cu capital țările subdezvoltate, iar o parte din populația acestora invadează cu emigranți, țările occidentale. Ambele mișcări conduc la aceleași rezultate: o oarecare uniformizare, dar mai ales o dezagregare pustiitoare.

Mai mult, o nouă strategie occidentală, mai corect spus o strategie americană, încearcă să justifice noi forme neocoloniale de dominație, de intervenție militară și spoliere economică a spațiilor geopolitice unde se manifestă interese, zis euroatlantice, sau mai corect spus, americano-atlantice.

Așa este cazul operațiunilor americane din Irak, Afganistan, Libia și Siria, sprijinite de o serie de state membre NATO, unde cu onor face parte și România, fără a obține niciun câștig politic sau economic. Operațiunile s-au desfășurat (și se desfășoară) în zone cu importante

resurse de gaze naturale combustibile și petrol. La fel au stat lucrurile și într-o serie de state africane, pe cât de bogate în resurse naturale, pe atât de sărace, dar înspre profitul companiilor americane.

Nu putem să nu amintim aici, și pregătirea Primăverii Arabe, precum și a altor manevre similare în alte spații geografice. Toate acestea au lăsat în urmă prăpăd economic, războaie civile și conflicte religioase în inima populației locale. Nu sunt de nerecunoscut nici „roadele” împărțirii și reîmpărțirii teritoriale coloniale și postcoloniale, prin care întregi popoare au fost puse forțat laolaltă, sau au fost împărțite dureros în entități create artificial.

Apoi, odată ajunse la conștiința de sine și a unității etnice, aceste populații își revendică configurarea organică originară. Un exemplu de notorietate în acest sens îl reprezintă istoria recentă a poporului Kurd, un popor numărând peste 30 de milioane, care, deși având promisiunile marilor puteri coloniale la începutul secolului XX, este și acum împrăștiat pe teritoriile Turciei, Siriei, Irakului și a Iranului.

Euroatlanticii au semănat vânt și acum culeg furtună. Mai mult, culeg uraganul terorismului absolut, punând în pericol, nu atât interesele celor ce l-au trezit la viață, cât soarta populației europene nevinovate. Deocamdată, Statele Unite fiind apărare de dimensiunile Oceanului Atlantic, sunt mai puțin afectate de terorismul, care face aproape sistematic victime în Europa occidentală. Totuși să nu uităm ziua de 11 septembrie 2011.

Globaliștii promovează politica slăbirii statului-națiune

Tradițional, Europa este un *leagăn al naționalismului*. Chiar relativ recent, de la naționalismul romantic al secolului XIX până la totalitarismul secolului XX, europenii se definesc printr-un puternic sentiment al apartenenței naționale, adesea legat de limbă, etnicitate și religie, precum și prin relativa neîncredere în străini, mai ales cei necreștini.

Nu numai pentru europeni, dragostea pentru locul în care s-au născut, încrederea conaționalilor și teama de străini, reprezintă pentru toți un sentiment uman fundamental. În Europa, cu atât mai mult, chiar dacă vedem trecutul secolelor de războaie pe care le-a suferit continentul, dar eforturile după cel de-al doilea război mondial, au dat speranța unei conviețuiri sperat fericite, în cadrul noii construcții a Uniunii Europene.

Tocmai pentru a evita manifestările naționaliste violente din trecut, liderii europeni au propus politica slăbirii statului-națiune și înlocuirea progresivă a acestuia cu Uniunea Europeană - o grupare de instituții suprastatale, care în timp, dorește să creeze o identitate mai largă, transnațională - identitatea europeană.

Germania s-a schimbat din temelii, după evenimentele de la Köln (Revelionul 2015-2016), după atentatele teroriste din trenurile de călători și mai ales după atentatul terorist de al Berlin, din preajma Crăciunului 2016. Prea au fost multe și dureroase, după primirea largă a migranților din vara și toamna lui 2015, primire, curios susținută larg de doamna Merkel.

Ea considera că Germania este la adăpost de atacurile teroriste ale islamiștilor, care loviseră din greu Franța (137 de morți la Paris în noiembrie 2015, 86 de morți la Nisa în vara 2016 și atacul asupra redacției *Charlie Hebdo*), loviseră Spania acum 13 ani, prin atentatul de la Madrid cu 198 de morți, Londra cu două atentate și 89 de morți, în vara anului 2005.

Primind valurile de „refugiați” doamna Merkel declara că aceștia „vor revigora națiunea germană” deja îmbătrânită și vor reprezenta o nouă și corectă forță de muncă. Relativ la îmbătrânire, desigur se gândea mai întâi la anul nașterii domniei sale, și probabil la faptul că deja nu mai discerne între firesc și nefiresc, iar la revigorarea națiunii germane ... nici măcar nu ne putem imagina cum s-ar putea face cu ajutor musulman?! Totuși, doamna Merkel se pare că are ... unele fantezii originale în mintea ei.

Declarațiile filomigraționiste ale cancelarei, precum și siguranța ei irațională că Germania are nevoie de acești migranți, a catalizat valul imigraționist. Apoi, a fost surprinsă de poziția propriului partid și de poziția celorlalte țări europene, care nu doreau să urmeze linia doamnei Merkel. Europa s-a umplut de noi garduri la frontiere, statele, mai ales cele din sudul Europei, neavând capacitatea de absorbție a migranților, sperată de Merkel, cea care în nebunia ei, ajunsese să recomande cantinelor școlare să nu gătească mâncare folosind carnea de porc - pentru a nu-i provoca pe elevii musulmani?!

După ce, inițial îl marginalizase pe ministrul federal de interne și erau semne că-l va demite, cancelara s-a repliat, creându-i acestuia un larg spațiu de

manevră. Fără consultări prealabile, ministrul de interne a trecut la restrângerea drepturilor imigranților, inclusiv cel de a-și întregi familiile în Germania.

Acum în interior, Merkel se vede atacată de mișcări ce frizează extremismul islamofob, precum *Alternativa pentru Germania* și *Pegida*. Confruntată chiar cu o revoltă în propria ei Uniune Creștin Democrată, cancelara a dat înapoi. Din cea care, revista Forbes, o califică drept cea mai influentă femeie din lume, a rămas doar umbra ei.

Noi ne întrebăm, de ce oare doamna Merkel a ajuns să iubească atât de tare musulmanii, populații atât de depărtate cultural și religios de europeanul de rând, iar acum 10 ani, când România a intrat în „paradisul” reprezentat de Uniunea Europeană, noi nu am avut nici măcar drept de lucru pentru următorii 9 ani, darmită brațele deschise ale acestei multiculturale doamne, care se îngrijește acum de cazarea, școlarea și bunăstarea musulmanilor primiți în Germania, aceștia primind câte 30 de euro pe zi pentru cele necesare traiului (o familie cu 4 copii, primește 180 de euro zilnic!) fără să plătească niciun impozit pe aceste venituri „căzute din cerul german al lui Allah și a lui Merkel”. Un muncitor român, după plata taxelor, rămâne cu 180 de euro, cu care trebuie să trăiască o lună de zile, el împreună cu familia. Asta nu este discriminare.

Pericolul musulman

Directorul „Centrului de Drept Arab și Musulman” din Franța, dă un foarte serios avertisment Europei, pentru supraviețuirea și păstrarea valorilor sale incontestabile.

Într-un articol scris pentru „*riposte laique.com*” Sami Aldeeb Abu, subliniază importanța inițierii de către statele europene a unor acorduri scrise cu refugiații musulmani pe care îi primesc, pentru a garanta (!) că aceștia vor pune mai presus de învățăturile Coranului, drepturile omului și legile țării care îi găzduiește.

Tocmai aceste învățături ale Coranului sunt cauza distrugerii țărilor din care provin refugiații, iar dacă aceștia nu vor renunța la ele, Europa riscă să fie distrusă. Soluția, este expulzarea refugiaților în cazul încălcării angajamentului de respectare a drepturilor omului, a principiilor democrației și a legilor europene.

Dacă Europa nu vrea să se sinucidă pe plan civilizațional, ea trebuie să știe că refugiații musulmani, pun învățăturile Coranului deasupra drepturilor omului și a legilor europene. Drept urmare, aceștia trebuie avertizați că învățăturile islamice nu-și au locul în Europa, aici trebuind strict respectate legile europene. Acest avertisment trebuie făcut în scris și fiecare migrant să se angajeze că va abandona învățăturile islamului, cele care sunt contrare drepturilor omului și legilor țării de primire. Încălcarea acestui angajament va duce la retragerea dreptului de azil și la expulzarea imediată din țară.

Imigranților trebuie să li se arate ferm, normele islamice care intră în conflict cu drepturile omului și legile europene. În plus, guvernele trebuie să controleze strict moscheile, care au devenit cuiburi de teroriști, în toate țările occidentale. Fiecare imam care predică normele islamice contrare drepturilor

omului și legilor țărilor primitive, trebuie expulzat, și moscheia închisă.

Mai bine să superi la început, decât să regreti după aceea, și să vezi țările europene devastate. Trebuie de înțeles, că tot învățăturile islamului sunt cauza distrugerii țărilor din care provin migranții, și că tot aceste învățături vor distruge și țările cre-i primesc pe aceștia.

Cazul Franței

Fiind lovită atât de tare de atacurile teroriste musulmane, trebuie să vedem care sunt particularitățile Franței, care au adus-o în această situație.

Franța pare să fi învățat prea puțin din atacul de la sediul revistei satirice *Charlie Hebdo* din februarie 2015, drept pentru care au urmat atacurile teroriste de la Paris din 15 noiembrie 2015 și cel de la Nisa din 14 iulie 2016 - de ziua națională a Franței.

De neînțeles, noua reformă școlară prevede obligativitatea învățării istoriei islamului, în timp ce istoria creștinismului rămâne facultativă. Această reformă școlară, definită filo-islamică de către *Le Figaro* lasă o serie de elemente din istoria creștinismului, la latitudinea profesorilor. Putem spune că noua reformă propusă de guvern, elimină, în numele globalizării, tot ce face parte din tradiția culturală și religioasă a Franței. Să fie oare un exemplu pentru țările Uniunii Europene, să se debaraseze și ele de istoria și cultura lor națională, când o țară cu o asemenea cultură și istorie glorioasă, o cotește atât de grav?!

Corupția și-a găsit lejer locul până la cele mai înalte nivele ale politicului. Guvernării sunt mituiți pentru a apăra

interesele corporațiilor și ale oligarhilor, părăsind promisiunile de bunăstare materială și spirituală a populației.

Franța, este țara în care s-a dezvoltat mai mult acest sentiment al pierderii identității și al rătăcirii în propria casă, și aceasta deoarece aici legislația i-a asimilat pe toți imigranții, nerecunoscând minoritățile naționale, iar aceste minorități, având drepturi depline, au căutat să-și impună religia și modul lor de viață. Cu cât aceste minorități sunt mai importante, mai mari, cu atât acestea tind să se opună procesului de asimilare, încercând să-și păstreze identitatea.

Cum, această identitate spirituală s-a dezvoltat și menținut în jurul religiei, tocmai religia a devenit punctul principal pe care-l atacă cei care forțază globalizarea, și pe această cale, urmăresc nașterea unei civilizații terestre omogene. Contradicțiile religioase pot fi și sunt foarte ușor de escaladat și speculat de către politicieni, pentru acoperirea altor contradicții mai grave sau scopuri conflictuale.

Nu toți europenii sunt de acord cu invazia musulmană

Exponenții Școlii austriece de Economie: Ludwig Mises, Murray N. Rothbard și Hans H. Hope, susțin că distrugerea culturii europene prin invazia migranților, chiar dacă ar putea aduce unele beneficii economice pe termen scurt, în final nu poate duce decât la prăbușirea economică și socială a statelor Europei de Vest. Și trebuie să spunem că este vorba despre migranții din anii 1990 proveniți din Europa de Est. Despre imigrația musulmană, nu poate fi vorba decât că

poate duce la sfârșitul istoriei Europei, așa cum o știm până acum.

Va urma, îndobitocirea prin școala publică și publicitate, distrugerea deliberată a familiei, asaltul asupra religiei, stimularea multiculturalismului, și pe această cale a conflictelor, toate acestea fiind *armele totalitarismului globalist*, în care imigranții joacă rolul lor necesar în bestializarea generalizată a continentului nostru.

Invazia musulmană nu este întâmplătoare. Aruncarea Orientului (Irak, Afganistan, Siria, Tunisia, Libia, Egipt și Yemen) într-un haos sinistru a fost o politică deliberată a elitelor anglo-saxone, care a provocat exact ceea ce vedem acum. Este proiectul globalist al unei lumi ordonate piramidal, cu o masă amorfă lipsită de cultură și o elită extrem de bogată așezată deasupra. Între cele două se vor afla lacheii, cei care vor executa cu strictețe toate ordinele venite de sus. Acesta este drumul spre **Globalizarea Planetei**.

Acum asistăm la dispariția unei categorii interesante: europeanul. Dacă în anii 1970, 1980 și 1990, mulți germani și francezi, se simțeau mai mult europeni decât germani sau francezi, acum nu-i mai auzi spunând asta atât de des, și nici nu mai cred cu atâta tărie în viitorul european.

În ceea ce privește atitudinea europenilor față de musulmanizarea Europei, sunt de remarcat cele spuse de **Viktor Orbán**, premierul Ungariei, în noiembrie 2016 și publicate în cotidianul german „Passauer Neue Presse”.

„Nimeni nu ne poate face ca Ungaria să devină o țară de imigranți. Islamul și creștinismul, sunt incompatibile.

Europa nu s-ar fi confruntat cu criza refugiaților dacă Grecia ar fi fost ajutată, așa cum a cerut, să-și protejeze frontierele. În ceea ce privește Ungaria, noi respectăm legislația internațională și europeană, și în aceste condiții protejăm frontierele Schengen.

Influxul masiv de imigranți, poate schimba o țară în decurs de 20 de ani. Noi nu avem nimic împotriva că unele țări europene au decis să fie o țintă pentru imigranți, iar Germania își dorește să primească anual câte un milion de musulmani. Ca urmare, compoziția populației sale va fi alterată în mod iremediabil”.

Referitor la acuzațiile că Ungaria beneficiază masiv de fonduri financiare din partea Uniunii Europene, Orbán a arătat că „firmele multinaționale vest-europene obțin o grămadă de bani în Ungaria, iar fondurile de coeziune compensează doar parțial țara noastră, pentru faptul că ea este călcată în picioare de enorma putere economică a statelor dezvoltate europene. Cât privește relația noastră cu Rusia, nu simțim în Ungaria o amenințare a securității din partea acestui mare vecin de la Est”.

Premierul Ungariei, a lansat acuzații grave împotriva miliardarului american de origine maghiară **George Soros**, pe care îl consideră unul dintre capii care încearcă să submineze statele europene, prin sprijinirea refugiaților care vin în Europa. Astfel, Viktor Orbán, spune: „Numele său este probabil cel mai bun exemplu al celor care susțin tot ce slăbește statele, susțin tot ce schimbă stilul de viață transnațional european. Acești lachei care susțin imigranții în mod necugetat, devin parte a acestor rețele internaționale de

trafic de persoane. Prin intermediul fundațiilor și ONG-urile sale, George Soros sprijină organizațiile care oferă asistență juridică solicitanților de azil”.

Acuzat de acțiuni nedemocratice, **Viktor Orbán** a declarat în noiembrie 2015 în Parlamentul European: „Sunteți profund incorecți față de Ungaria și poporul maghiar. Folosiți în mod public dubla măsură, nu recunoașteți și subestimați munca noastră de a reînnoi patria. Ungaria este una dintre puținele țări care se autofinanțează, datoria de stat și șomajul fiind în scădere. Noi nu vrem să trăim din banii altor contribuabili europeni.

Uniunea Europeană vrea să impună tutela asupra statelor Est-Europene. Eu știu ce înseamnă să nu fim propriii noștri stăpâni. Știu ce înseamnă să trăim drept cetățeni de rang inferior, știm ce înseamnă ca independența și libertatea țării noastre să nu fie respectate. Tocmai de aceea ne-am aliat cu cei care luptau împotriva comunismului pentru a pune capăt unui astfel de regim și niciodată să nu mai trăim în aceste condiții.

În consecință, am venit să vă transmit că Ungaria vrea o Europă în care țările care au succes economic, să nu fie pedepsite, nu vrem o Europă în care majoritatea de două treimi este condamnată, în loc să fie respectată. Nu vrem o Europă în care cel puternic abuzează de puterea sa. Nu vrem o Europă în care se folosește dubla măsură. Nu vrem să fim transformați în cetățeni de rang inferior. Noi vrem o Europă a națiunilor libere”.

Pentru a face față globalizării, Germania are nevoie de periferie... aici în Europa!

Europa este ruptă după două axe: Nord-Sud și Vest-Est. Nordul și Vestul fiind spațiile dezvoltate ale Europei, iar Sudul și Estul spații semiperiferice, respectiv total periferice. În aceste țări, susține Germania, se află cauza crizei începută în 2008, pentru că oamenii sunt leneși și corupți.

Nu se recunoaște jaful produs de capitalul financiar internațional, drept cauză a crizei. Este același discurs absolut rasist, care timp de 400 de ani a explicat sărăcia din Africa, America Latină și Asia.

Aceste demarcații în Europa de astăzi, se datorează în primul rând capitalului financiar german, care are nevoie de periferie. De aceea se uită spre Europa de Est care este periferia sa istorică și spre Europa de Sud, pe care o vrea, noua sa periferie. Fără a avea aceste două zone periferice, Germania nu poate concura în fața ascensiunii Chinei și față de Statele Unite ale Americii.

În ultimii 20-25 de ani, sudul Europei a devenit foarte scump în privința costurilor de producție și a forței de muncă, în comparație cu concurența reprezentată de China, noua putere economică a lumii. De aceea se impune politica de austeritate mult clamată de cancelarul Merkel, pentru a sărăci Sudul Europei și pentru a ieftini astfel forța de muncă din Grecia, Portugalia și Spania.

În Europa de Est, trăim deja de decenii în austeritate salarială, lucrătorii de aici având salarii chiar mai mici de 300 de euro pe lună, ceea ce în unele țări nordice, spre exemplu în Norvegia, este câștigul pe

o singură zi de lucru. Europa de Est a fost deja cucerită de tendința imperialistă a Germaniei și a Olandei, capitalul financiar al acestor două țări având nevoie de reproducerea condițiilor de salarizare din China, aici în interiorul Europei.

Putem vorbi despre rasismul Europei de Nord împotriva Europei de Est și de Sud. Rasismul reprezintă o practică instituțională, nu este suficient că există oameni cu prejudecăți, trebuie să existe instituții care pun în practică aceste prejudecăți. Occidentul a folosit politici rasiste timp de sute de ani, mai ales față de populația africană, sechestrată și dusă cu forța la muncă în America.

Și acum, în marile orașe din Sudul Statelor Unite, există zone de producție cu o forță de muncă formată din imigranți, zone de muncă care reproduc costurile de muncă din China, India, Pakistan, Mexic sau Maroc. În aceste orașe, sunt persoane care câștigă 150 de dolari pe oră, dar și femei din industria textilă care câștigă 15 dolari, dar pentru o zi întreagă de muncă, ceea ce înseamnă 12-14 ore de muncă istovitoare. (*infowars.com*)

Cum parcurge România această perioadă a globalizării (perioada pre și post-aderare la Uniunea Europeană)

România după 1990 - a ajuns debusolată, în golul lăsat de lipsa unei conduceri totalitare, găsindu-și apoi repede renumele de „țara tuturor posibilităților”.

„Capitalismul sălbatic” a devenit definitiv pentru societatea noastră liberal-democrată, în care s-a furat tot, s-a devalizat tot, s-a jefuit și ce nu mai părea a fi rămas de luat, și toate acestea în lipsa (voită!) a unei legislații care „să apere de cel rău” poporul și avutul național.

Optând pentru democrație, la fel ca și celelalte țări Est-Europene, România s-a îndreptat către Occident, semnând în 1995 Parteneriatul Economic cu Uniunea Europeană Alegerea făcută, a însemnat trecerea la economia de piață, economia liber concurențială.

Această opțiune a vizat ancorarea stabilă a țării noastre la sistemul european de valori, dezvoltarea societății românești pe principiile democrației și ale economiei de piață, în măsură să asigure prosperitate și stabilitate cetățenilor și națiunii întregi.

Restructurarea economiei a urmărit *renunțarea* la marea industrie consumatoare de materii prime, combustibili, energie și manoperă, și *trecerea* la o economie valorificând complex și eficient materiile prime, comportând consumuri tot mai scăzute de combustibili și energie, bazată pe tehnologii performante, inteligente și tot mai puțin poluante, în condițiile în care aportul statului în procesul de re tehnologizare a fost minim, din lipsă de fonduri financiare.

Privatizările (adică vânzarea către străini a tot ce putea fi vândut) nu au adus fondurile financiare așteptate, datorită sistemului corupt la cel mai înalt nivel, instalat între timp la București. Banii rezultați din acest proces de restructurare au fost suficienți, în principal numai pentru „comisioanele negre” necesare celor implicați „trup și suflet” (unii pe linie politică, alții pe linie economică) ducerii până la capăt a procesului de dezindustrializare și decapitalizare a țării.

În consecință, alternativa a fost recurgerea la fonduri din afară, condiționat de crearea unui sistem legislativ stabil /

atractiv pentru investitorii cu disponibilități către specificul condițiilor României - atât din punctul de vedere al materiilor prime și al utilităților existente, cât și al pregătirii forței de muncă.

ISD-urile (investițiile străine directe) au fost „pe măsură” ridicându-se pe primii 10 ani ai economiei de piață la sume de 40-50 dolari pe locuitor, anual - comparativ cu 800-900 de dolari în Polonia, Cehia sau Ungaria.

Ca urmare a celor de mai sus, și ritmul de dezvoltare a patriei noastre dragi pe intervalul amintit, a fost și el suficient de sugestiv: 10-25% „creștere negativă” în intervalele 1990-1993 și 1997-1999, când s-a reușit și performanța (neatinsă și de alții) de a coborâ la 28% din producția realizată cu 10 ani mai înainte!

Vârful acesta de „performanță” a fost urmat de o relansare economică la un nivel de cca. 5% anual, preconizându-se atingerea rezultatelor *pre-revoluționare* în 2007, anul aderării la Uniunea Europeană, în condițiile unui export orientat 70% spre această zonă.

A fost destul de dificil în acea perioadă să știm ce industrie și agricultură ne-a mai rămas. Totuși, anul 2007 a fost un an special pentru România:

- am avut cea mai mare creștere economică (cca.8%)
- am atras cea mai mare sumă prin ISD-uri (9,2 miliarde euro)
- am reușit să intrăm în Uniunea Europeană.

În linii mari, tranziția spre economia de piață și restructurarea economiei s-a realizat, urmând ca în continuare să ridicăm treptat performanța economiei noastre.

Primii care au recunoscut că România are o economie de piață funcțională, au fost americanii, în 2003, iar în 2004, tot cu ajutorul Statelor Unite, am intrat în NATO. Aceste două realizări au făcut ca investitorii străini să considere și România o țară sigură, unde se poate investi în condiții profitabile.

Din păcate, nu am avut parte de o perioadă mai amplă de atragere a unor fonduri mai consistente de dezvoltare, deoarece Europa a intrat în 2008 în criză economico-financiară, cu efecte imediate de scădere a consumului, în consecință au scăzut și exporturile noastre, și odată cu acestea s-au diminuat mult investițiile străine directe și creșterea economică a României.

Privatizarea principalelor firme naționale, s-a făcut pe bani de nimic, așa că nici de aici nu ne-am ales cu fonduri pentru noua dezvoltare economică. Vânzarea și concesionarea de terenuri străinilor s-a făcut în baza unor legi (considerate acum, inacceptabil de permissive) prețurile fiind mai mici decât oriunde în Europa. Jupuirea României prin retrocedări frauduloase de bunuri imobile (case, terenuri agricole, păduri etc. chiar sate întregi) despăgubiri uriașe, datorită unor supraevaluări exagerate permise de o legislație special concepută pentru jaf, au fost acordate inclusiv cetățenilor străini. În numele respectării legislației supranaționale, corupția generalizată a permis îmbogățirea unor privilegiați și spolierea avutului național.

Desființarea industriei, putem spune că a fost politică de stat în toată această perioadă. Se poate vedea pe site-ul: „<http://www.ziar15minute.net/2013/04/04/impresionant>” care cuprinde o listă cu

1256 de mari întreprinderi românești cu peste 1000 de angajați, unele și peste 10.000 de angajați, care au fost distruse, falimentate sau privatizate fraudulos de către guvernele care s-au perindat la conducerea țării, începând cu 1990.

Nu mai producem tractoare, camioane, autobuze, locomotive și avioane, metalurgia nu mai produce nici 10% din ceea ce reușeam înainte de 1990. Întreaga suprafață a României a fost concesionată străinilor pentru exploatarea tuturor resurselor naturale (petrol, gaze, aur etc.) în condiții total dezavantajoase statului român. Distribuția de energie electrică și gaz metan, ambele pe întreg teritoriul României, a fost cedată unor firme străine, care culeg ele acum banii, fără să cheltuiască aproape nimic pentru modernizarea rețelelor de distribuție.

O economie subterană uriașă, estimată la 30% din PIB-ul țării, evaziunea fiscală evaluată la cca. 10-12 miliarde euro anual, având funcționari corupți până la cel mai înalt nivel al ANAF (vezi cazul Sorin Blejnar), împrumuturi uriașe de la băncile internaționale precum FMI și BEI, zeci de miliarde de euro care au dispărut fără să știm ce s-a făcut cu ei. Fostul președinte al României, Traian Băsescu, a „colecționat” 68 de dosare penale, sub acuzații de fals, uz de fals, abuz în serviciu în formă calificată și continuată, bancrută frauduloasă, delapidare etc. Prim-miniștri, miniștri, înalți funcționari de stat, magistrați, procurori, politicieni din întreg spectrul politic, sunt cercetați, unii condamnați pentru afaceri monstruoase de corupție și jefuire a avuției naționale

Dar este ridiculizat simțul patriotic, fiind aruncate în derizoriu valorile naționale. Au luat avânt psihozele

facebookiste, componente ale manipularilor cu **ținte globaliste**, deși se știe prea bine că un popor care nu-și protejează cultura și tradițiile, este un popor fără viitor.

Cât despre țigani, trebuie să arătăm că imediat după 1990, ei și-au schimbat numele, devenind romi, sau mai exact, rromi. Cu ajutor de la Uniunea Europeană și ajutor intern, mare parte datorându-i-se lui Petre Roman, țiganii sunt acum, după nume aproape români, iar Europa nici nu face deosebire între romi și români, doar sunt cetățeni ai aceleiași țări: România, iar în pașaport la toți era scris „ROM”. La recenta Olimpiadă de vară din Brazilia, la premierea sportivilor noștri, țara lor era scrisă Rromânia!

Așa că, și muzica ușoară românească, atât de apreciată, a suferit profunde transformări, în ton cu întreaga societate, fiind și ea inundată de manelele țigănești.

Cum anormalitatea s-a instalat peste tot la noi în țară, iată că țiganii își fac nunțile și botezurile la București, în Palatul Parlamentului. Românii noștri nici nu s-au gândit să aibă asemenea pretenții, dar țiganii plini de bani (doar muncesc pe rupte) au ajuns să petreacă în zgomotele manelelor, tocmai în inima țării, în simbolul democrației aduse din Europa, la care cu atâta trudă au pus mai ales ei umărul. Cred că nu mai este nimic de zis!

În loc de concluzii

România este membră de peste 10 ani a celui mai prosper și sigur club al omenirii: comunitatea euro-atlantică, adică asocierea economico-politico-militară compusă din Uniunea Europeană și NATO. Practic, acest club a generat

prosperitate, dezvoltare economică, precum și un înalt grad de convergență politică, devenind exemplul paradigmei numită **globalizare**.

Globalizarea este încă, o afacere internă a economiilor de liberă democrație, adică a țărilor de pe malurile Atlanticului de Nord, și încă câteva economii deschise precum Japonia, Korea de Sud, Australia și Noua Zeelandă. Doar în ultimele 3 decenii, globalizarea a atins imensa și dinamica Asie, America de Sud și, cu o oarecare timiditate, continentul negru - Africa.

Odată primiți în acest select club, mulți am crezut că am atins paradisul, că vom primi și noi un loc cuvenit aici, că vom fi sprijiniți și dirijați cum să ne dezvoltăm, așa urmând să devenim și noi cu toții bogați ca și occidentalii.

Dar, spre ghinionul nostru, a venit criza economică care afectează Uniunea începând cu 2008, iar țările cele mai puternice ale continentului au revenit la politicile economice naționale, reinventând naționalismul. Marea Britanie și-a ales acum un an, un drum propriu, renunțând la prea-încorsetata Uniune Europeană, orientându-se spre o politică, care o pune de acum în competiție cu Uniunea.

Mult mai recent, prin alegerea lui Donald Trump în Statele Unite, noua Administrație readuce America în centrul politicii sale economice, lăsând preocupările globaliste în plan secund. Noul președinte, cere imperios corporațiilor să-și aducă acasă capacitățile de producție și să creeze aici locuri de muncă, și nu în străinătate. Una după alta, marile companii anunță uriașe investiții pe teritoriul american.

Ar trebui să înțelegem că Uniunea Europeană, este de fapt un club de țări egoiste, care își urmează fiecare interesele proprii. Fiecare națiune își construiește acum propriul destin, insensibilă la nevoile comune ale celorlalți membri ai Uniunii. Marile companii sunt și ele constrânse de către politicienii din țările lor de origine, să revină acasă.

În România, multinaționalele au realizat peste 55 de miliarde de euro profit în 2015, și probabil 60 de miliarde în 2016, dar își doresc menținerea cât mai jos a salariului minim, undeva la 300 de euro lunar. Olanda, prin firmele sale din România, a obținut 60% din acest uriaș profit, dar este în continuare împotriva intrării țării noastre în Spațiul Shengen. Este un elocvent exemplu de „sustinere” din partea unei țări cu vechi tradiții democratice, și de respectare a promisiunilor de ridicare economică și socială a celor intrați în Uniunea Europeană după anul 2000.

Bibliografie

Colecția „Ziarului Financiar” 2016-2017
Colecția Revistei „Lumea” 2015-2016
Colecția „Q magazine” 2016
Colecția revistei „Forbes” 2015-2016